

V ZEMI BEZ KRÁLOVNY JE POVINNOSTÍ PRINCEZNY POVSTAT A ZACHRÁNIT SVOU ZEM

PRINCEZNA POPELA

LAURA SEBASTIANOVÁ

Princezna popela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Laura Sebastianová

Princezna popela – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

PRINCEZNA POPELA

PRINCEŽNA POPELA

L A U R A S E B A S T I A N O V Á

CPress
Brno
2019

*Pro Jesse a Eden.
Ať vždycky uděláte správnou věc, i když je to těžké.*

PROLOG

Posledním člověkem, který mě oslovil mým pravým jménem, byla moje matka. Na smrtelném loži. Bylo mi šest let a měla jsem tak malou ruku, že se jí snadno vešla do dlaně. Svírala mi ji tak pevně a bolestivě, že jsem stěží vnímala cokoliv jiného. Mačkala mi ji tak naléhavě, že jsem si sotva všimla stříbrného nože přitisknutého k jejímu krku anebo strachu v očích.

„Víš, kdo jsi,“ nabádala mě. Hlas se jí nezachvěl, ani když čepel poranila kůži a z hrdla vytryskly krůpěje krve. „Jsi jediná naděje našeho lidu, Theodosie.“

Potom jí podřízli krk a připravili mě o jméno.

THORA

„Thoro!“

Otočím se a uvidím Crescentii, jak se ke mně žene pozlacenou chodbou paláce. Sukně z růžového hedvábí má vykasané a milovaná tvář jí hýří úsměvem.

Její dvě komorné mají co dělat, aby s ní udržely krok. Jsou vyzáblé a úplně se ztrácejí v podomácky ušitých šatech.

Nedívej se jim do obličej! nabádám se. Nevzešlo by z toho nic dobrého. Copak je něco pěkného na otupělých očích a hladových ústech? Nemusím si připomínat, že vypadají jako já. Snědá pleť a havraní vlasy. Jen hlas v mé hlavě zní o to silněji, až ho nedokážu v sobě udržet, slova se proderou přes rty a císaře jenom víc rozzuřím.

Když ho nebudu dráždit, zůstanu naživu. Naučila jsem se tímhle pravidlem řídit.

Soustředím se na svou přítelkyni. S Cress je vše snazší. Štěstí z ní přímo září jako sluneční paprsky a zahřívá vše v jejím dosahu. Ví, že povzbuzení potřebuji víc než cokoliv jiného, proto se mnou srovná krok a vezmeme se za ruce.

Svou náklonnost dává nepokrytě najevo. Tímhle darem je požeňnána jen hrstka lidí. Možná je to tím, že Cress nikdy neztratila toho, koho milovala. Bezstarostná dětská vlídnost ji neopustí, ani až zestárne. Půvab a velké průzračné oči jí zůstanou. Oči, jež nikdy

neviděly žádné hrůzy. Světlé vlasy má zapletené do dlouhého copu přehozeného přes rameno. Ozdobila si ho magickými drahokamy, které se podmanivě třpytí v paprscích slunce, pronikajících dovnitř okny z barevného skla.

Ani na kameny se nemůžu podívat, ale přesto je cítím. Jemně na mě dotírají, vábí mě. Nabízejí mi svou sílu. Stačí si ji vzít. Ale já to *neudělám. Nemůžu.*

Magické drahokamy bývaly posvátné. Předtím, než si Astreu podmanili Kalovaxiané.

Kameny pocházejí z jeskyní, jež se rozkládají pod každým ze čtyř hlavních chrámů. Každý z nich je zasvěcený jednomu ze čtyř nejvyšších bohů a bohyň. Jsou to ti, kteří vládnou ohni, vzduchu, vodě a zemi. Jeskyně jsou centrem jejich moci. Jsou tak prochnuté kouzly, že je do sebe vstřebaly i drahé kameny v jejich nitru. Před obléháním v nich uctívači oblíbených bohů trávili dlouhé roky. Sloužili svým duchovním vůdcům, a pokud si to zasloužili, dostalo se jim požehnání spolu s boží silou. Svůj dar poté využívali ve prospěch Astrey a jejího lidu. Stali se z nich Strážci.

Těch, které si bohové nevybrali, byla tehdy hrstka. Avšak ti, kterým nebylo požehnáno, krátce po svém zavržení zešileli a zemřeli. Proto tohle riziko na sebe brali jenom ti nejzbožnější. Stát se Strážcem bylo posláním, byla to čest, avšak každý věděl, co je v sázce.

Bylo to tak dávno... *Předtím.*

Po obléhání nechal císař chrámy zničit a desetitisíce zotročených Astreanů nahnal do jeskyní těžit drahokamy. Žít v blízkosti moci bohů už nebyla dobrovolná volba. Zajatci neměli na vybranou. Protože neslyšeli zbožné volání a nepovažovali se za vyvolené, většina těch, které do dolů poslali, přišla nejprve o zdravý rozum a záhy o život.

Zemřeli kvůli boháčům, kteří utráceli majlant, aby se mohli pyšnit drahokamy, aniž se o ně zasloužili. Pro nás je to svatokrádež, pro

Kalovaxiany ne. Dávno ztratili víru. Leč bez požehnání bohů – bez času stráveného hluboko v nitru země – vlastní jen stín opravdové síly Strážců, bez ohledu na to, kolika šperky se přizdobí. A že mar-niví jsou dost. Vodní drahokamy v Cressině copu by ostrílenému Strážci propůjčily tolik energie, že by dokázal vytvořit iluzi tak silnou, aby nebyl k poznání, zato Cress má pod jejich vlivem jen zářivější pleť i rty, tváře se jí svůdně zardívají a zlaté vlasy se lesknou.

Kameny krásy, tak jim Kalovaxiané teď říkají.

„Otec mi poslal z Lyry knihu básní,“ oznámí mi. Kdykoliv se mnou mluví o svém otci, Theynovi, z hlasu jí číší napětí. „Měly bychom si ji vzít do pavilonu a verše přeložit. Užít si trochu slunce, dokud svítí.“

„Ty přece jazyk Lyry neznáš,“ zamračím se. Cress má talent na jazyky a literaturu, avšak její otec pro tyhle věci nemá pochopení. Jako válečník a vojevůdce Theyn rozumí bitvám, zbraním, strategii a krveprolití. Knihy ho nudí, ale kvůli své dceři se snaží. Cressina matka zemřela, když byla její dcerka ještě maličká, a tak mu nikdo jiný z rodiny nezbyl.

„Sem tam jsem pochytila pár frází,“ přizná a velkoryse mávne rukou. „Otec přiměl básníka, aby některá ze svých děl přeložil. Zbytek rozluštím sama. Vždyť víš, jak táta zbožňuje hádanky.“

Kradmo se na mě podívá, aby zjistila, jak zareaguji, ale já se schválně tvářím neproniknutelně.

Dávám si pozor, abych si nepředstavovala, jak Theyn tiskne dýku k hubenému krku básníka, jenž se hrbí nad svou prací, stejně jako před mnoha roky týral moji matku. Nemyslím na strach v jejích očích. Na její ruku na mé dlani. A na její hlas, navzdory událostem neochvějný a jasný.

Ne, na to nemyslím. Zešilela bych, kdyby ano.

„Neboj, my dvě to rychle vyřešíme,“ odpovím s úsměvem. Doufám, že přesvědčivým.

Není to poprvé, kdy mě napadá, co by se stalo, kdyby se mi nepodařilo potlačit zachvění, které zakouším pokaždé, kdy se zmíní o svém otci. Kdybych se neusmála a nepředstírala, že to není tentýž muž, který zabil mou matku. Ráda bych věřila, že se s Cress přátelím tak dlouho, aby mě pochopila, avšak tento druh důvěry je přepych, který si nemůžu dovolit.

„Možná tam bude Dagmar.“ Crescentia spiklenecky ztiší hlas. „Včera na obědě u hraběnky jsi o hodně přišla. Kdybys viděla Dagmarin nejnovější módní výstřelek!“ Oči se jí šibalsky třpytí.

Je mi ukradená. Tahle myšlenka mě zasáhne znenadání a ostře jako žihadlo. *Je mi jedno, jestli Dagmar přijde na oběd nahá. Kašlu na to!* Potlačím vzdor a pohrbím ho hluboko ve svém nitru. Jako vždycky. Takové myšlenky k Thoře nepatří. Náleží k hlasu. Obvykle jenom šeptá a dá se lehko ignorovat, ale někdy nabude na hlasitosti a mluví mým jazykem. Tehdy se dostávám do potíží.

Zavěším se do lehkovážné Cress, jednoduché dívky, již je lehké potěšit.

„Pochybuji, že něco zastíní pštrosí pera, jimiž se pokryla minulý měsíc,“ zašeptám a Cress se zachichotá.

„Podle mě to bylo tentokrát horší. Róba z černé krajky... Skoro jsi viděla její spodní prádlo – anebo spíš jeho nedostatek!“

„Ne!“ vykřiknu a předstírám pohoršení.

„Ano! Povídá se, že se pokouší svést vévodu Clarence,“ drmolí Cress. „Nechápu proč. Je tak starý, že by mohl být jejím otcem, a páchne po zkaženém mase.“ Nakrčí nos.

„Když si uvědomíš, kolik dluží její otec...“ Významně se odmlčím a povytáhnou obočí.

Crescentia vykulí oči. „Opravdu? Kde jsi to slyšela?“ Lapá po dechu. Místo odpovědi se jen usměje a ona mě zlehka dloubne loktem do boku. „Ty vždycky znáš nejlepší klepy, Thoro.“

„Protože naslouchám druhým,“ prohlásím a mrknu na ni.

Neprozradím jí, proč jsem tak pozorná. Nemusí vědět, že pátrám po sebemenší známce odporu mého lidu, a doufám, že pro mě jednou někdo přijede a zachrání mě.

Po obléhání se vyprávělo o odbojných Astreanech, kteří se vzpírali císařově vůli. Jednou týdně mě dovlekli na hlavní náměstí, kde mě některý z císařových mužů sešvihal bičem. Mělo to být varování pro ostatní. Za mými zády hnily hlavy rebelů, napíchané na kůly. Většinu z nich jsem znala. Byli to Strážci, kteří sloužili mojí matce, ženy a muži, kteří mi dávali cukroví a vyprávěli mi pohádky, když jsem byla malá. Nenáviděla jsem ty dny a zlobila jsem se na vzbouřence, protože mi připadalo, že mi ubližují tím, že probouzejí v císaři hněv.

Ale teď je většina vzbouřenců po smrti a o rebelii se jen nenápadně šeptá, když dvořanům dojdou klepy. Od chycení posledního rebelu uplynula spousta let. Po trestu, který následoval, se mi nestýská, protože byl krutý a ponižující, avšak schází mi naděje a pocit, že nejsem na světě sama. Že jednoho dne třeba moji lidé uspějí a ukončí mou mizérii.

Za námi se ozvaly kroky příliš těžké na to, aby patřily Cressiným otrokyním.

„Lady Crescentie, lady Thoro,“ zvolal mužský hlas. Cítila jsem, jak mi přítelkyně tiskne ruku a zadrhává se jí dech.

„Vaše Výsosti,“ zadrmolí Cress, otočí se, udělá pukrle a mě stáhne s sebou. Při zaslechnutí tohoto titulu se mi rozbuší srdce, přestože vím, že nemluví k císaři. Jeho hlas bych poznala všude. Přesto se úplně neuklidním, dokud se nenarovnám a nepřesvědčím se, že se nemýlím.

Cizinec má tytéž dlouhé světlé vlasy, chladné modré oči a hrnatou bradu jako císař, ale muž, jenž přede mnou stojí, je o hodně mladší. Možná o rok starší, než jsem já.

Překvapeně si uvědomím, že je to princ Sóren. O jeho návratu ke dvoru nikdo nemluvil, což je zvláštní, protože Kalovaxiané jsou princem okouzleni daleko víc než císařem.

Naposledy jsem ho viděla před téměř pěti lety. Pamatuji si ho jako hubeného chlapečka s kulatými tvářemi a dřevěným mečem, který nedal z ruky. Muž stojící přede mnou není žádný hubeňour, zato dětská kulatost se z jeho obličeje vytratila. Na boku se mu hou-pá meč, ale dávno není dřevěný. Železná čepel je poznamenaná bo-jem a třpytivé drahokamy na jílcí umocňují jeho sílu.

Jako dítě jsem vidala Zemské strážce přenášet kameny, které byly třikrát těžší než oni, jako by nic nevážily, ale pochybuji, že by magické drahokamy nějak pozoruhodně znásobily princovu sílu. Ne, že by na tom záleželo. Během pěti let, kdy Sóren vyrážel na spa-nilé jízdy se svým otcem, si jeho meč užil krve beztak dost. O prin-cově statečnosti v bitvách se u dvora mluví pořád. Povídá se, že je zázračné dítě, a to i podle kalovaxianských měřítek. Císař ho po-važuje za svoji prodlouženou ruku, avšak princovy přednosti jen umocňují otcovy nedostatky. Od převzetí trůnu císař zlenivěl. Je sám se sebou nadmíru spokojený a víc ho baví hodovat a popíjet než vést války.

Zajímalo by mě, proč se princ po tolika letech vrátil. Nejspíš jeho výcvik s Theynem skončil. Už je oficiálně dospělý a já předpo-kládám, že se brzy postaví do čela vlastní armády.

Nepatrně se ukloní a sepne ruce za zády. Poklidný výraz v obliče-ji se nezmění, klidně by mohl být vytesán z mramoru. „Rád vás obě vidím. Věřím, že jste se tu měly dobře.“

Není to otázka, Cress přesto odpoví s uzardělým *ano*. Zastrčí si kadeř za ucho a uhladí si záhyby sukně. Sotva se odváží pohlédnout mu do očí. Básnila o něm, už když jsme byli děti, stejně jako všech-na ostatní děvčata v našem věku. Každá si představovala, že se stane princeznou. Ale v případě Cress to nemusí být pouhá fantazie. As-trea je pouze jednou z oblastí, kterou její otec pro císaře získal. Po-vídá se, že Theyn vybojoval větší území než kterýkoliv z válečníků, a nikdo nemůže zpochybnit, že by si za svoji věrnost zasloužil, aby

se jeho dcera stala princeznou. Jelikož Cress před půlrokem dosáhla dospělosti, spekulace na toto téma se u dvora množí.

Že by to byl další důvod princova návratu?

Jestli se tyto řeči donesly až k Sórenovi, nedal to na sobě znát. Sklouzl očima po Cress, jako by byla vzduch, a zahleděl se na mě. Zachmuřil obočí stejným způsobem, jako to dělává jeho otec, když se na mě dívá, ačkoliv si odpustil pohrdavý úsměšek.

„To mě těší,“ odpoví odměřeně, aniž by ze mě spustil oči. „Otec si žádá vaši přítomnost, lady Thoro.“

Strach sevře můj žaludek jako hladový had škrtič a svírá mě a tísň, až nemůžu dýchat. Vzedme se ve mně naléhavé nutkání utéct a dělá mi potíže udržet nohy v klidu.

Nic jsem neprovedla. Byla jsem opatrná. Ale... copak se musím něčeho dopustit, abych na svou hlavu přivolala císařův hněv? Kdykoliv dojde ve čtvrti otroků k náznaku rebelie anebo astreanští piráti potopí kalovaxianskou loď, zaplatím za to já. Naposled mě předvolali sotva před týdnem. Zbičovali mě za to, že v jednom z dolů došlo ke vzpouře.

„Nuže,“ hlas se mi chvěje navzdory úsilí zachovat glanc, „neměli bychom ho nechat dlouho čekat.“

Nakrátko se zdá, že se princ Sóren chystá něco říct, ale místo toho semkne rty a nabídne mi rámě.

ZRÁDCE

Obsidiánový trůn stojí na vyvýšeném pódiu uprostřed kulaté trůnní síně s kopulí. Obrovská neforemná věc je vytesaná z kusu černého kamene do tvaru plamenů, které jakoby líbají každého, kdo na ní sedí. Trůn je obyčejný, skoro až ošklivý mezi vším tím zlatem a pompou, které ho obklopují. Ale působí dominantně a o to tady jde.

Kalovaxiané jsou přesvědčení, že pochází z vulkánů ze Staré Kalovaxie, a v Astree ho kvůli nim nechali jejich bohové, aby se jednoho dne vrátili a zachránili zemi před slabými a svéhlavými královnami.

Pamatuji si jiný příběh. Vypráví o bohu ohně Houzzahovi, který miloval smrtelnou ženu natolik, aby jí věnoval zemi a dědice, jemuž v žilách kolovala krev. Tento příběh mi nyní šeptá v mysli důvěrně známý zpěvavý hlas, ale rychle se ztrácí jako vzdálená hvězda, na kterou se marně snažíte zaostřit. Lepší je na něj zapomenout. Bezpečnější je žít pouze přítomností a být dívkou, která se toužebně neohlíží do minulosti a čeká ji nějaká budoucnost.

Našňoření dvořané se uctivě rozestupují, když s princem Sórenem předstupujeme před císaře. Zdejší velmožové nosí stejně jako Cress modré vodní drahokamy kvůli kráse a průzračné vzdušné drahokamy z důvodu elegance. Blyští se jich na všech tolik, že by jeden oslepl. Jsou tu i další – červené ohnivé kameny pro vřelost a žlutavé kameny země přinášející sílu.

Rozhlédnu se po sále. V moři bledých světlolasých Kalovaxianů stojí vedle trůnu Ion. Z Astreanů je jediný, kdo neskončil v řetězech, ale není to vítaný pohled. Po dobytí města se vrhl císaři k nohám a žebronic o milost. Nabízel mu své služby Vzdušného strážce. Teď si ho císař drží blízko sebe a v hlavním městě ho využívá jako špeha a léčitela královské rodiny. Léčí i mě. Koneckonců jaká by byla zába-va mě bít, kdybych omdlela bolestí? Ion, jenž kdysi přísahal věrnost našim bohům a mé matce, teď využívá svůj uzdravovací dar k tomu, aby mě císařovi muži mohli opakovaně zlomit.

Jeho přítomnost představuje nevyslovenou hrozbu. U dvora se objevuje obvykle jenom tehdy, aby dohlížel na výkon mého trestu.

Kdyby se císař rozhodl nechat mě zbičovat, vybral by si veřejnější místo. Což ale pořád není vyloučené. Proto je Ion tady.

Císař upře zrak na Sórena, jenž pustí moji ruku a ztratí se v davu. Zůstanu sama a čelím nemilosrdnému pohledu jeho otce. Jsem v pokušení se za ním rozběhnout a přimknout se k němu – ke komukoliv – jen abych nezůstala sama.

Ale samota je mi souzená. Měla bych na ni být zvyklá. Ačkoliv... Nemyslím, že si na takové věci člověk někdy zvykne.

Císař se ke mně nakloní a v očích se mu zaleskne odraz sluneč-ních paprsků proudících okny dovnitř. Podívá se na mě jako na rozmáznutého brouka, kterého rozdrtil podrážkou.

Já radši zírám na podestu a na vyřezané plameny. Nesmím císaře rozhněvat, jen tak se udržím při životě. Za posledních deset let mě mohl tisíckrát zabít, ale neudělal to. Projev laskavosti?

„Tady jsi, *princezno popela*.“ Cizím uším by pozdrav mohl znít přívětivě, ale já sebou trhnu. Císař je úskočný, rád si s druhými hraje a člověk se neustále pohybuje na hraně. Ze zkušenosti vím, že ač se zdá laskavý, pro krutost nejde daleko.

Po jeho pravici stojí se sepnutýma rukama a skloněnou hla-vou jeho choť, císařovna Anke. Zpod řídkých řas po mně loupne

mléčnými očima. Je to varování, které přinutí neviditelného hada škrtiče sevřít můj žaludek.

„Žádal jste moji přítomnost, Vaše Výsosti?“ zeptám se uctivě a vyseknu úklonu tak hlubokou, že při ní málem ležím na podlaze. I po deseti letech moje kosti protestují proti tomuto postoji. Tělo si pamatuje, že na klanění nejsem stavěná.

Dříve než mi císař stačí odpovědět, uctivé ticho prořízne hrdelní výkřik. Když se zvednu, všimnu si muže stojícího vlevo od trůnu, jehož drží na místě dva strážníci. Kolem vyzábělých paží a krku má omotané rezavé řetězy tak pevně, až se mu zařezávají do kůže. Rozervané šaty jsou nasáklé krví a obličej se změnil v kaši z polámaných kostí a potrhané pokožky. Přesto poznám, že je to Astrean, muž se snědou pletí, havraními vlasy a hluboko posazenými očima. Vypadá o hodně starší než já, i když těžko říct vzhledem k újmě, kterou utrpěl.

Je pro mě cizí, ale jeho tmavé oči mě vyhledávají, jako by mě znal. Naléhají. Prosí. Pátrám ve vzpomínkách, kdo by to mohl být a co po mně chce. Nemám mu co nabídnout. Nic mi nezbylo. Vtom se mi zem zhoupne pod nohama.

Vždyť já ty oči znám! Pocházejí z úplně jiného života. Zářily v obličejích o desetiletí mladším a nezbroceným krví. Vzpomínky se tlačí do popředí, přestože se je snažím zahnat.

Pamatuji si, jak stál po boku mé matky. Něco jí pošeptal do ucha a ona se rozesmála. Vzpomínám si, jak mě objal a zvedl do vzduchu, abych si mohla utrhnout pomeranč. Usmíval se na mě, jako bychom sdíleli společné tajemství.

Přestanu vzpomínat a soustředím se na potlučeného muže před sebou.

Bývá často zmiňován v souvislosti se vzpourami. Jediný člověk, který mívá prsty v každé rebelii proti císaři. Stačí pouze vyslovit jeho jméno a císař se rozčílí k nepřítčetnosti a nechá mě zbičovat tak krutě, že několik dní nevstanu z postele. Odpor tohoto člověka mi

způsobil spoustu bolesti, avšak býval mou jedinou jiskřičkou naděje, když jsem si dovolila doufat, že by tahle pekelná léta mohla skončit a já mohla mít nějakou budoucnost.

Není divu, že je císař štěstím bez sebe. Konečně zajal Ampelia, posledního Strážce a důvěrníka mé matky.

„Moje královno,“ zadrmolí. Jeho hlas se nese ztichlou trůnní síní, takže každý z přítomných slyší jeho zradu.

Mimoděk se přikrčím pod tíhou jeho slov. *Ne, ne!* chce se mi namítnout. *Nejsem ničí královna! Jsem lady Thora, princezna popela. Jsem méně než pouhé nic.*

Vzápětí si uvědomím, že mluví astreansky. Obrací se na mě zakázanými slovy, jimiž byl zvyklý oslovovat moji matku. *Maminku*. Byl to jiný život a já byla jiná dívka. Princezna, které se říkalo, že jednoho dne usedne na trůn, ale já jsem o to nikdy nestála. Být královnou koneckonců znamenalo žít ve světě, v němž není moje matka, což je pro mě nepředstavitelné.

Tahle dívka zemřela před deseti lety a už jí není pomoci.

Muž se nakloní, řetězy ho táhnou k zemi. Je příliš slabý, aby se dostal ke dveřím, a ani se o to nepokouší. Místo toho se zhroutí na podlahu k mým nohám. Sevře v prstech lem mých šatů a světle žluté hedvábí se zbarví do červena. Nejradši bych na něho zařvala, že jeho slova zničí nás oba, ale přinejmenším on najde úlevu v milosrdenství smrti.

„Odmítal s kýmkoliv mluvit kromě tebe,“ ucedí kysele císař Corbinian.

„Mě?“ Srdce mi tluč v hrudi tak divoce, až se divím, že ho neslyší všichni přítomní. Spočine na mně každé oko v místnosti. Každý doufá, že šlápnu vedle, a číhá na sebemenší stopu zrady, aby mohli sledovat, jak mě císař znovu nechá zbít. Tu radost jim neudělám.

Já císaře nerozzuřím a on mě nechá žít. Opakuji si tuhle mantru znovu a znovu, ale jsem z těch slov malátná.

Císař, uvelebený na trůně, se ke mně nakloní, oči mu svítí. Tenhle pohled znám. Vidala jsem ho často a pronásleduje mě ve zlých snech. Je to žralok, který zachytil ve vodě pach krve. „Ty ho neznáš?“

Tohle je císařova nejoblíbenější otázka. Neexistuje na ni správná odpověď.

Podívám se na muže, jako bych se pokoušela někam ho zařadit, přestože mi v hlavě křičí jeho jméno. Hrnou se další vzpomínky a já je zaháním zpátky. Císař mě pozorně sleduje. Čeká na jakékoliv znamení, že se vymykám zpod jeho kontroly. Avšak já se nedokážu odtrhnout od očí zmrzačeného muže.

V jiném životě jsem ho milovala.

Patřil k matčiným Strážcům, kteří požívali její naprosté důvěry. Lidé tvrdili, že je mým otcem, ačkoliv ani matka to nevěděla jistě.

Pamatuji si, jak jsem pátrala v jeho tváři po vzájemné podobě, když jsem tuhle povídačku slyšela poprvé, ale nenašla jsem nic průkazného. Sice máme stejný tvar nosu a vlasy se nám krouťí kolem uší, ale daleko víc jsem se vyvedla po matce. Ale tehdy jsem byla ještě dítě, neschopné správně rozlišovat. Teď je naše podoba tak zjevná, že mnou poznání projede jako nůž břichem.

Jako Strážce hodně cestoval, aby pomocí ohnivých kouzel udržel naši zemi v bezpečí, ale vždycky se vrátil a přivezl mi sladkosti a hračky. Vyprávěl mi spoustu nových historek. Často jsem mu usnula na klíně a v dlani jsem svírala Ohnivý drahokam, který se mu houpal na krku. Jeho kouzlo mě ukonejšilo ke spánku jako ukolébavka.

Když matka zemřela a svět, který jsem znala, se proměnil v prach, čekala jsem, že mě zachrání. Tahle naděje se rozplývala s každou další useknutou hlavou Strážce, již císař vystavil na náměstí napíchnutou na kopí. Ale nikdy nezemřela. Stále jsem se doslýchala o Ampeliových rebeliích. Příživovaly moji naději, i když ostatní Strážci padli. Bouří bylo jenom pár a dělila je od sebe dlouhá doba, ale já se k nim upínala. Dokud je tam někde venku a dokud bojuje, věděla

jsem, že mě zachrání. Nikdy, ani v nejhorším snu by mě nenapadlo, že ho uvidím takhle.

Snažila jsem se nic necítit, ale bylo to marné. Ani teď jiskřičky naděje v mém srdci nepohasly a já stále doufám, že se dočkám šťastného konce a jednou spolu budeme sledovat východ slunce. Volní.

Je to hloupá a nebezpečná touha, jejíž palčivosti se nedokážu zbavit.

V očích mě štípají slzy, ale nemůžu si dovolit nechat je skanout.

Svůj drahokam už nenosí. Byla to první věc, o kterou ho císař připravil, když se mu podařilo ho zajmout. Obyčejnému dvořanovi by jediný klenot stěží poskytl dostatek tepla, aby přestál mrazivou noc, avšak Ampeliovi se dostalo požehnání. Stačil by jediný drahokam a dokázal by s jeho pomocí vypálit palác do základů.

„Tohle je slavný Strážce Ampelio,“ říká posměšně císař. „Musíš si ho pamatovat. Rozséval v dolech semena vzpoury a snažil se poddané obrátit proti mně. Minulý týden dokonce zosnoval povstání ve Vzdušném dole. Theyn ho našel poblíž a přivezl sem.“

„Nebylo to zemětřesení, co zapříčinilo, že se horníci vzbouřili?“ Slova mi vyklouznou z úst dřív, než se stačím opanovat. Cítím se, jako by mi ve skutečnosti nepatřila. Anebo lépe – jako by nepatřila Thoře.

Císař Corbinian zatne zuby a já sebou škubnu. Připravím se na facku, která nepřijde. Zatím.

„Chováme podezření, že příčinou byl on. Shromažďuje lidi, aby bojovali za tvoji věc.“

I na to bych měla odpověď, ale radši ji spolknu a zatvářím se nechápavě. „Za moji věc, Vaše Výsosti?“ táži se přihlouple. „Netušila jsem, že nějakou mám.“

Zle se na mě culí. „Přece se tě snaží dosadit na trůn jako právoplatnou královnu Astrey.“

Polknu. Rozhovor se ubírá úplně novým směrem a já se bojím, co z něj vzejde. Možná bych dala přednost zbičování, než s ním hrála tuhle hru.

Sklopím oči k podlaze. „Nejsem ničí královna a Astrea už neexistuje. Je ze mě obyčejná dáma, spoléhající na milost Vaší Výsosti. Jsem princezna z pouhého popela. Tohle je mé právoplatné místo. Jiné si nezasloužím.“

Recituji repliku, která se mi během let vypálila do srdce, a nemůžu se na Ampelia ani podívat. Opakuji ji tak často, že slova beztak ztratila veškerý smysl, ale když je pronáším před posledním Strážcem, hanba mi proudí žilami jako krev.

Císař přikývne. „Tvrdím totéž, avšak Astreané jsou tvrdohlaví jako mezci.“

Trůnní sál se otrásá smíchem a já se směji též, i když mi to rve srdce.

Corbinian se otočí k Ampeliovi a posměšně se ušklíbá. „Pojď blíž a pokloň se mi, mezku! Pověz mi, kde najdu tvoje odbojné kumpány, a já ti zaručím, že strávíš zbytek svých dní v jednom z dolů.“ Kření se na zlomeného muže, který mi stále spočívá u nohou.

Vyhov mu! chce se mi křičet. *Přísáhej mu věrnost! Přežij! Nerozčiluj ho a on tě nechá naživu. Taková jsou pravidla.*

„Skloním se jen před svou královnou,“ zašeptá Ampelio kostrbatým kalovaxiánským jazykem. Ačkoliv je jeho hlas sotva slyšet, slova se nesou místností následovaná lapáním po dechu a mumláním dvořanů.

Zvedne hlas. „Ať žije královna Theodosia Eirene Houzzara!“

Něco se ve mně třísť a všechno, co jsem v sobě zadržovala, každá potlačovaná vzpomínka, každý okamžik, na nějž jsem se pokoušela zapomenout, se ze mě vyřinou a tentokrát nejsem schopná je zastavit.

Theodosia. Tohle jméno jsem neslyšela deset let.

Theodosia. Slyším hlas své matky. Hladí mě po vlasech a líbá na čelo.

Jsi jediná naděje našeho lidu, Theodosie.

Ampelio mě vždycky oslovoval Theo, přestože se moje chůva Birdie na něho kvůli tomu zlobila. Připomínala mu, že jsem jeho princezna, a Theo je jméno pro špinavého uličníka. Nikdy ji neposlechl. Možná jsem byla jeho princeznou, ale nejspíš i něčím víc.

Očekávalo se od něho, že mě zachrání, což se nestalo. Deset let jsem čekala, až si pro mě někdo přijde, a Ampelio představoval poslední špetku naděje, kterou jsem měla.

„Třeba odpoví tobě, princezno popela,“ míní císař.

Šok, který zakouším, se utápí ve zvuku mého jména rezonujícího v mé mysli. „Nedá se předpokládat, že mám tu moc, Vaše Výsosti.“

Našpulí ústa. Tenhle výraz dobře znám. Císaři se přece neodmítá.

„Tohle je přece ten důvod, proč tě nechávám žít. Abys nám pomáhala s tvrdohlavou astreanskou lůzou.“

Císař je laskavý, že mě ušetřil, bleskne mi hlavou a pak si uvědomím, že mě neušetřil z pouhé laskavosti. Drží mě naživu, aby mě používal jako páku proti mému lidu.

Moje myšlenky jsou teď smělejší. Uvědomuji si, že jsou nebezpečné, ale už je nemůžu dál v sobě dusit. A poprvé ani nechci.

Deset let jsem čekala, až mě někdo spasí, a jediné, čeho jsem se dočkala, jsou zjizvená záda a bezpočet mrtvých rebelů. Ampelio je lapen a mně nezůstal nikdo, koho by mi císař mohl vzít. Oba víme, že není dost milosrdný, aby mě zabil.

„Smím mluvit rodným jazykem?“ zeptám se císaře. „Možná se bude cítit líp...“

Corbinian mávne rukou a pohodlně se opře. „Posluž si. Hlavně z něj dostaň odpověď.“

Zaváhám, než u Ampelia pokleknu a opatrně sevru jeho bolavé ruce ve svých. Přestože je jazyk Astreanů zakázaný, někteří dvořané mu rozumějí. Jinak by mi císař nedovolil jej použít.

„*Pomáhá ti někdo?*“ uhodím na něho. Slova linoucí se z mých úst zní nepřírozeně, přestože astreanština je jediný jazyk, kterým

jsem hovořila do příchodu Kalovaxianů. Vytloukali ji ze mě a postavili ji mimo zákon. Ani si nevzpomínám, kdy nějaké astreanské slovo splynulo z mých rtů. Přesto jsem rodnou řeč nezapomněla. Je ve mně zasutá hlouběji, než jsem si myslela. Jako by se nasákla do morku mých kostí. Navzdory tomu mi činí potíže zachovat její měkkost a zpěvavost, tak nepodobnou hrdelní a zajímavé výslovnosti Kalovaxianů.

Zaváhá, než přikývne. „*Jste v bezpečí?*“

Na okamžik se odmlčím, než odpovím: „*Jsem v bezpečí jako loď v bouři.*“ Astreanské slovo bouře – *signok* – zní skoro stejně jako výraz pro přístav – *signak*. Rozdíl pozná jen cvičené ucho. Ale jeden by mohl. Tohle pomýšlení mě děsí, přesto naléhám. „*Kde jsou ostatní?*“ ptám se.

Zavrtí hlavou a uhne očima. „*Nikde,*“ zasípá, avšak druhou slabiku protáhne tak, že líným uším zní spíše jako „*všude*“.

Nedává to žádný smysl. Už před obléháním bylo Astreanů méně než Kalovaxianů – pouhých sto tisíc. Většina z nich skončila v otroctví, ačkoliv se proslýchá, že našli spojence v okolních zemích. Dlouho jsem astreansky nemluvila. Musela jsem se přeslechnout.

„*Kdo?*“ naléhám.

Ampelio zírá na lem mé sukně. Zavrtí hlavou. „*Je dokonáno, nastal čas vypustit ptáčka z klece, blíží se zítřek, je přímo v nás, jenž staré vrány smete.*“

Moje srdce pozná ta slova dřív než hlava! Pocházejí ze staré ukolébavky! Maminka mi ji zpívala a stejně tak chůva. Zpíval mi ji někdy i on?

„*Něco mu dej a on tě nechá žít,*“ zamumlám.

Ampelio se rozesměje, ale smích brzy vystrídá kašel. Otrě si ústa hřbetem ruky. Zůstane na ní krev.

„*Co by to bylo za život, kdybych byl vydán na milost takovému tyranovi?*“

Stačilo by lehce pozměnit výslovnost a z „tyrana“ by se rázem stal drak, symbol kalovaxianské královské rodiny, avšak Ampelio to slovo mířené na císaře vyhrkne s takovým odporem, že mu rozumější dokonce i ti, kteří nemluví astreansky.

Corbinian se předkloní a sevře područky trůnu tak zuřivě, až mu zbělají prsty. Ukáže na jednoho ze strážných.

Muž tasí meč a přistoupí k Ampeliovi. Přitiskne mu čepel ke krku, až vytryskne krev. Pak meč zvedne a připraví se ke smrtícímu úderu. Viděla jsem to už tolikrát. Takhle bývali trestáni vzbouřenci a otroci, kteří neposlechli svoje pány. Hlava se nikdy neoddělí od těla na první pokus. Zabořím prsty do látky své sukně a drtím ji v dlaních, abych se ubránila pokušení Ampelia bránit. Už mu není pomoci. *Vím* to, ale nedokážu se s tím smířit. Před očima mi plují představy. Vidím dýku, jak se zarývá do hrdla mé matky. Vidím otroky, které bičují tak dlouho, dokud z nich nevymlátí duši. Vidím hlavy Strážců naražené na kůly, jež varují na náměstí tak dlouho, dokud je neroznesou krkavci. Vidím lidi, kteří skončili na šibenici za to, že se opovážili vzbouřit proti císaři. Projevili odvahu, kterou já jsem neměla.

Uteč! chce se mi říct. Bojuj! Pros! Smlouvej! Přežij!

Avšak Ampelio před čepelí neucukne. Učiní jediný pohyb. Natáhne ruku a chytí se mého kotníku. Kůže na jeho dlani je drsná, zjizvená a ulepená krví.

Čas se naplnil a staré vrány zhynou. Jenže já nemůžu císaři dovolit, aby mě připravil o dalšího člověka. Nemůžu přihlížet, jak Ampelio umírá.

„Ne!“

Hlas se prodere mezi střípky, které ze mě zbyly.

„Ne?“ zašeptá císař. Jediné slovo pronesené ve ztichlé místnosti způsobí, že mi naskočí husí kůže.

V ústech mi vyschne, a když promluví, moje slova skřípou. „Slíbil jste mu milost, když promluví. A on promluvil.“

„Opravdu?“ zapochybuje císař. „Vaši řeč sice neovládám, ale nezdá se mi, že by byl nějak vstřícný.“

Věty se ze mě vyřinou dřív, než se stačím ovládnout. „Povídal, že mu zbyla jen hrstka kumpánů. Ostatní jste zničil. Domnívá se, že zbývající muži a ženy zahynuli při důlním otřesu, ale kdyby náhodou přežili, mají se s ním setkat jižně od rozvalin Englmaru. V cyprišovém háji.“

Je na tom přinejmenším zlomek pravdy. Když matka podnikala každoroční cestu po království, často jsem si na tom místě hrála. Město Englmar srovnalo se zemí ničivé zemětřesení, jež přišlo rok před mým narozením. Toho dne zemřelo na pět set lidí. Až do obléhání to byla největší tragédie, jaké Astrea kdy čelila.

Císař nachýlí hlavu a pozoruje mě tak zblízka, jako by mi četl myšlenky. Nejradši bych se přikrčila, ale přinutím se stát zpříma a směle čelit jeho pohledu, aby mé lži uvěřil.

Připadá mi, na mě civí celé hodiny. „Vezměte si naše nejlepší muže,“ nařídí vojákovi. „Bůhví, jaké kouzlo mají ti pohané v rukávu.“

Strážný přikývne a vyběhne z místnosti. Dávám si záležet, abych zachovala lhostejný výraz, přestože bych nejradši plakala úlevou. Ale sotva na mě Corbinian znovu upře svůj studený pohled, úleva se rozplyne a žaludek se mi sevře.

„Milosrdenství,“ zadrmolí tíše, „je astreanská ctnost. Právě ta vás oslabuje. Doufal jsem, že toho jsem tě ušetřil. Ale jak se zdá, vždycky nakonec zvítězí krev.“

Luskne prsty a voják mi vtiskne do rukou svůj železný meč. Je tak těžký, že mi dělá potíže ho zvednout. Zemské drahokamy se zatřpytí a z jejich síly mě začnou svědit ruce. Poprvé od obléhání mám v ruce jeden z kouzelných kamenů spolu se zbraní. Kdysi bych to uvítala, mít kousek moci, ale teď se mi žaludek svírá strachy, když vidím Ampelia ležet na podlaze u mých nohou a dochází mi, co ode mě císař očekává.

Měla bych se ozvat. Měla bych se pokusit ho zachránit, protože sledovat, jak se světlo vytrácí z očí posledního milovaného člověka, který mi zbyl, je strašné. Ale ještě horší je do něho zabodnout meč.

Žaludek se mi zvedne a v hrdle ucítím žluč. Mám co dělat, abych se nepozvracela. Bojuji se sebou a pohřbívám Theodosii hluboko ve svém nitru dřív, než sama skončím s mečem na krku. Ale tentokrát se mi nedaří. Všeho je na mě moc a příšerně to bolí. Nenávist je tak silná, že ji nedokážu přemoci.

„Možná byla chyba tě ušetřit.“ Jeho hlas zní lhostejně, což hrozbu ještě podtrhne. „Zrádci se ode mě ani od bohů slitování nedočkají. Však víš, co máš dělat.“

Stěží ho vnímám. Sotva něco slyším. Krev mi hučí v uších, před očima mám mžitky. Nedokážu myslet. Vidím jen Ampelia u svých nohou.

„Otče, je to opravdu nutné?“ Princ Sóren předstoupí. Zaskočí mě zděšením v jeho hlase i jeho síla. Císaři nikdy nikdo neoponoval. Dvůr je stejně překvapený jako já. Ticho prolomí šepot, který ustane, jako když utne, v okamžiku, kdy císař hněvivě udeří dlaněmi do područky trůnu.

„Ano,“ zasyčí a předkloní se. Tváře mu zbrunátní buď zlostí nad troulalostí svého syna, anebo zahanbením kvůli tomu, že někdo zpochybňuje jeho rozhodnutí. „Je to *nezbytné*. A tobě dám lekci, Sórene. Milosrdenství je důvod, proč Astreané přišli o svou zemi, ale my tak *slabí* nejsme.“

Slovo slabí vyznívá jako kletba. Pro Kalovaxiany neexistuje horší urážka. Princ Sóren sebou trhne, zapýří se a se sklopenýma očima o krok ucouvne.

Ampelio se u mých nohou otřese a jeho sevření zesílí.

„*Prosím, moje královno,*“ zašeptá astreansky.

Nejsem tvoje královna! chce se mi zařvat. Jsem tvoje princezna a ty jsi mě měl zachránit.

„*Prosím*,“ naléhá znovu, ale já pro něho nemůžu nic udělat. Viděla jsem tucty mužů, které popravili za mň. Bylo by pošetilé se domnívat, že by ho ušetřili, i kdyby se informace, kterou jsem jim dala, zakládala na pravdě. Mohla bych císaře prosit, dokud bych nepřišla o hlas, ale ničemu by to neprospělo. Skončilo by to dýkou v mých zádech.

„*Prosím*,“ opakuje, než spustí rychlou astreanštinou, které sotva rozumím. „*Nebo vás taky zabije. Je načase odejít na Věčnost a znovu se setkat s vaší matkou. Avšak váš čas dosud nenadešel. Udělejte to a přežijete. Budete bojovat.*“ Rozumím mu a skoro si přeju, aby ne. Jeho požehnání je jen dalším svérázným prokletím mého života.

Ne. Nedokážu to. Nedokážu zabít člověka. Nedokážu zabít *jeho*. Nejsem císař. Nejsem Theyn, nejsem princ Sören. Jsem... Hluboko v mém nitru se něco pohne. Jsem *Theodosia*. Ampelio mě tak nazval. Je to silné jméno, které mi dala moje matka. Je to jméno královny. Mám dojem, že si ho nezasloužím. Ale stojím tady, sama. Pokud mám přežít, musím se vzmužit a svému jménu dostat.

Musím být Theodosií.

Zvednu meč a roztřesou se mi ruce. Ampelio má pravdu – někdo to udělá. Ať už to budu já nebo některý z císařových vojáků. Já budu alespoň rychlejší a zkrátím mu utrpení. Co je lepší? Když vás připraví o život někdo, kdo vás nenávidí, anebo ten, kdo vás miluje?

Pod tenkou potrhanou košilí – víc červenou než bílou – se rýsují jeho obratle. Čepel dopadne pod ramena, mezi dvě vystupující žebra. Namlouvám si, že to bude stejné jako krájet steak při večeři, ale už teď vím, že to takové nebude.

Natočí hlavu tak, aby mi pohlédl do očí. V jeho pohledu je něco důvěrně známého, co mi láme srdce. Najednou nemůžu dýchat. Už nemám sebemenší pochybnost. Tenhle muž je můj otec.

Jsi dcera své matky, zašeptá.

Odtrhnu od něho zrak a místo toho se soustředím na císaře. Vpírám se do jeho očí. „Neskláněj se, nenech se zlomit,“ pronesu nahlas kalovaxiánské krédo, než vrazím meč do Ampeliovyh zad. Cítím, jak čepel proniká kůží, svaly a kostmi až do srdce. Jeho tělo je tak slabé a vyzáblé, že to jde snadno. Vytryskne krev a potřísni mi šaty.

Ampelio sebou škubne, tiše vykřikne a zvláční. Jeho ruka sklouzne z mého kotníku, kde zanechala krvavý otisk. Vytáhnu meč a podám jej strážnému. Jsem úplně otupělá. Předstoupí další dva vojáci, aby odtáhli tělo. Zanechává za sebou rudou cestičku.

„Odneste ho na náměstí a pověste tak, aby ho každý viděl. Kdo se s ním pokusí pohnout, dopadne stejně jako on,“ zahřímá císař, než se otočí ke mně. Potutelně se usmívá. „Hodná holka.“

Krev se mi vpíjí do šatů a zasychá na kůži. Ampeliova krev. Krev mého otce. Ukloním se císaři. Moje tělo jedná bez ohledu na mou vůli.

„Běžte se umýt, lady Thoro. Večer bude hostina na oslavu dopadení největšího rebela, a vy, má drahá, na ní budete čestným hostem.“

Vyseknu další mělké pukrle a svěřím hlavu. „Samozřejmě, Vaše Výsosti. Už se těším.“

Slova jako by mi nepatřila. V hlavě mi hučí tak hlasitě, až se divím, že jsem je vůbec našla. Chce se mi ječet. Chci plakat. Nejradši bych popadla zakrvácený meč a vrazila ho císaři do hrudi, i kdybych při tom měla zemřít.

Váš čas dosud nenastal, šeptá mi v hlavě Ampeliův hlas. Přežijete. Budete bojovat.

Slova mi nepřinášejí žádnou útěchu. Ampelio zemřel a s ním i poslední naděje, že mě někdo zachrání.

THEODOSIA

Neujdu chodbou ani deset kroků, když mě někdo popadne za rameno a zastaví. Chci utíkat, chci běžet, dokud nebudu sama. Chci křičet a plakat, dokud ve mně nezůstane nic jiného než prázdno. *Přežijete. Budete bojovat*, znějí mi v hlavě Ampeliova slova. Jenže já nejsem bojovnice. Jsem stín vyděšené dívky. Nejsem nic víc než uzlík nervů a roztřesené tělo. Jsem vězeňkyně.

Otočím se. Stojí za mnou princ Sóren a já čtu z jeho vyrovnané tváře mírné znepokojení. Ruka, která mě zastavila, teď zlehka spočívá na mém rameni, dlaň a špičky prstů jsou překvapivě hrubé.

„Vaše Výsosti.“ Dávám si pozor, abych nezvýšila hlas, a nedala nikterak najevo, jaká bouře zuří v mém nitru. „Potřebuje ode mě císař ještě něco?“

Tahle představa by mě měla vyděsit, ale já nic necítím. Nejspíš proto, že mi nezůstalo nic, o co by mě mohl připravit.

Princ Sóren zavrtí hlavou. Svěsí ruku a odkašle si.

„Jsi... Jsi v pořádku?“ zajímá se. Jeho hlas zní přiškrčeně a mě napadne, kdy asi naposledy mluvil s dívkou. Kdy naposledy mluvil s někým jiným než s vojáky.

„Samozřejmě,“ odpovím hlasem, který je mi cizí. Protože v pořádku rozhodně nejsem. Mám v sobě bouři.

Ruce se mi začnou třást, a tak je schovám v záhybech sukně, aby si toho princ nevšiml.

„Bylo to poprvé, kdy jsi zabíjela?“ vyzvídá. Neušla mu panika v mých očích, protože spěšně dodal: „Počínala sis výborně. Byla to čistá smrt.“

Jak může být čistá, když všude bylo tolik krve? Můžu se tisíckrát vykoupat, a přesto ji budu na sobě pořád cítit.

V hlavě mi rezonuje Ampeliův hlas: *Jsi dcera své matky. Nastal čas, aby mladí ptáčekové vzlétli. Budeš bojovat, má královno.*

V mysli se mi vylihne vzpomínka a tentokrát ji nezaplaším. Ampelio mě vede za ruku do stáje. Vysadí mě na svého koně, takže se nad ním tyčím. Klisna se jmenovala Thalia a měla ráda kapky medu. Na svých zádech cítím jeho ruku, jak mě drží, abych nespadla. Cítím, jak meč projel jeho kůží.

Do krku se mi hrne žluč, ale zase ji spolknou.

„Těší mě, že to říkáte,“ vysoukám ze sebe.

Zdá se mi, že mi chce položit další otázku, ale místo toho mi nabídne rámě. „Smím tě doprovodit do tvé komnaty?“

Prince nemůžu odmítnout, ačkoliv bych ráda. Jsem rozervaná na cucky. Nevím, jak se mám usmívat a předstírat, že nejsem. Thora je o tolik jednodušší – povrchní dívka bez minulosti a budoucnosti. Po ničem netouží. Nehněvá se. Má v sobě jenom strach. A poslušnost.

„Když mi bylo deset,“ spustí princ Sören, „otec mě vzal do žaláře a věnoval mi první meč. Vyvedl ven deset zločinců – astreanskou lůzu – a ukázal mi, jak jim mám podržnout krk. Prvního vyřídil sám – aby mi to předvedl – ostatní přenechal mně.“

Astreanskou lůzu.

Ta slova mě zabolí, přestože jsem slyšela urážky mnohem horší. I já jsem před císařem volila mnohem hanlivější slova a předstírala jsem, že nejsem jedna z nich. Posmívala jsem se jim a chtěla jsem

se Corbinianovým krutým žertům. Snažila jsem se od nich udržet odstup a tvářila jsem se, že jsem jiná, přestože mám stejně snědou pleť a černé vlasy. Strašně jsem se bála na ně jenom podívat. Oni zatím byli zotročeni, bití a zabíjeni jako zvířata jenom proto, aby rozmazlený princ dostal lekci.

Teď je Ampelio mrtvý a nezůstal nikdo, kdo by nás mohl zachránit.

Znovu se mi udělá zle a tentokrát nemám šanci se opanovat. Zastavím se a vyzvrátím obsah svého žaludku na princovy šaty. Polekaně uskočí a nepříjemně dlouho zíráme jeden na druhého. Měla bych se omluvit. Měla bych žebrat o milost dřív, než poví otci, jak jsem slabá a odporná. Ale jsem jen schopná přitisknout si dlaň na pusu a doufat, že se z ní nic dalšího nevyřine.

Šok z jeho očí se vytrácí a vystřídá ho něco, co může být lítost.

Nepokusí se mě zastavit, když se otočím na patě a pospíchám chodbou pryč.

Nemůžu se zhroutit, ani když ležím na posteli ve své komnatě. Slyším, jak se moje osobní stráž uvelebují v komůrkách za stěnami, které nechal císař postavit po obléhání. Boty klapou na kamenné podlaze, meče uložené v pochvách cinkají. Jsou pořád se mnou a sledují mě třemi špehyrkami velikosti palce. Dokonce i když spím, dokonce i když beru lázeň, dokonce i když se budím uprostřed nočních můr, které si ráno skoro nepamatuji. Sledují mě, kam se hnu, avšak já nikdy nezahlednu jejich tváře ani nezaslechnu hlasy. Císař o nich mluví jako o mých Stínech a já o nich smýšlím stejně.

Musí se teď válet smíchy. Princeznička z popela se poblíčkala kvůli trošce krve – a ohodila při tom i prince! Kterému z nich se dostane té cti, aby mohl tuhle historku převyprávět císaři? S největší